

Neděle 30. 3. 2025 – Olomouc

Kázání – Gn 4,16 – 17; 5,24

Tedy odšed Kain od tváři Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.

17 Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch.

A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.

S těmi jmény v bibli je tu a tam potíž. Nejenom když si je člověk plete, podle toho jaký použije překlad, ale někdy taky objevíme naprosto stejné jméno a přitom jde o zcela rozdílné lidi. Enoch, přeloženo do češtiny – zasvěcení, Nebo zasvěcenec. Dva muži stejného jména i významu, ale není to náhodná shoda, nýbrž záměr biblického pisatele. Každý z těch dvou Enochů je z jiného rodu, ztělesňuje opačnou životní koncepci, zaměření, opačný duchovní postoj před Bohem.

Ten první patří do rodokmenu bratrovraha Kaina. Toho jeho hřích odsoudil k životu ve strachu a na útěku. Sám k tomu říká – budu se muset skrývat, budu psancem a štvancem na zemi. Tak mluví člověk ovládaný a posedlý strachem. A nepomůže mu a nevyléčí jej z toho ani ochranné znamení, které od Hospodina dostal. Kain nevěří v moc tohoto znamení, odchází pryč, utíká se schovat v zemi Nód, v zemi bezdomoví a vyhnanství. Není divu, člověk, který je na útěku ať už před druhými, před Bohem nebo sám před sebou, před svou minulostí, hledá úkryt, místo útočištné, buduje si sám ochranný val, začne se nějak opevňovat. Tak i Kain staví město. To není známka vyššího civilizačního stupně, pokroku, nýbrž projev úsilí o sebe zajištění. Je to pevnost, kterou staví Kainův strach psance. Každý, kdo ztratil teplo a bezpečí domova, ale především domova věčného u Boha, hledá náhradu. Především sebe opevnění, aby tím údajně mohl čelit nepřítelům, ale hlavně svému strachu před těmi nepřáteli. Naproti tomu statečný je ten, kdo se odváží druhým se otevřít, přijímat je. Kdo se zavírá, kdo tuhne, většinou tím ukryvá strach. Kdo nespolehá na vnitřní moc lásky a pravdy, tedy na moc Boží, nemá vlastně jinou možnost než spoléhat na moc vnější, ať už vlastní nebo druhých lidí. Nezbyvá mu než spoléhat na hradby a pevnostní linie, na kopí, luky a šípy, na tanky, letadla a rakety, na drony. Spoléhání Kainovců na vnější moc, na pevnosti, zbraně a násilí, vede až k metodě stupňovaného násilí. Jeden z potomků Kaina se chlubí, že za modřinu zabil a bude se i v budoucnu mstít až sedmasedmdesátkrát.

Kain tedy staví město a nazve je jménem svého syna – Enoch. Zasvěcení! Kainovcům a jim podobným i dnes, je tudíž svaté to, co sami vytvořili, vybudovali a prosadili, třeba i vraždou a pomstou, mocí a násilím. To je pro ně posvátné, nedotknutelné, směrodatné, nejvyšší, božské. Řád lásky, který je svorníkem a průvodcem stvoření, je tu nahrazen neřádem sebe opevnění a násilí.

O druhém Enochovi čteme, že chodil s Bohem. Co si pod tím představit? Výjimečného, dokonalého, bezhříšného člověka? Křesťanského Mirka Dušina? Věřícího člověka, který nikdy v ničem neselhal? Výraz chodit s Bohem má v bibli různou podobu. Nejběžnější je chodit před Bohem, před jeho tváří. To čteme například o praotcích Izraele, kteří, jak víme, měli k dokonalosti dost daleko. Chodit s Bohem také znamená chodit při Bohu, ve shodě s ním, doprovázet nebo následovat. I v této roli objevíme řadu biblických postav, o kterých nečteme, že by byli bez hříchu. V obou případech je důležitější něco jiného – ať už ustavičně chodím před Bohem jako Abraham, Izák či Jákob nebo následuji Krista jako jeho učedníci, moc dobře vím, že mně můj Pán vede, ať je přede mnou cokoli

těžkého, složitého nebo naopak radostného. Víím, komu jsem uvěřil. Na něho spoléhám a věřím, opravdu věřím, že On bere na sebe i všechny moje slabosti a selhání, hříchy a mou nedokonalost.

Chodit s Bohem nebo při Bohu znamená také velice těsné spojení, ve kterém se už jakoby ztrácí hranice toho, co je mé a co je toho s kým jdu. To čteme právě o Enochovi a o praotci Noe. Takovéto enochovské, tedy zasvěčující, posvěčující chození s Bohem znamená, že člověk odevzdal Bohu všecko, co má i co je, bez výhrad, bez podmínek a bez hranic. Apoštol Pavel to vyjádřil – nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Jak starozákonní pisatel o Enochovi, tak apoštol Pavel tím vyjádřili svůj výhled, program, touhu, vyznání, víru.

Protože jenom jeden to všechno naplnil beze zbytku. Jenom jeden byl opravdu bez hříchu. Ten, který sebe samého zmařil a zcela se Bohu odevzdal; tak se ztratila hranice mezi tím, co bylo jeho a co Hospodinovo, že v něm už nebylo místo pro nic jiného než pro Boha samotného. Proto byl Bůh v něm, a kdo ho kdy viděl, viděl a vidí Boha. Jedině On sám může říct – já a Otec jedno jsme!

Cesta Enochova, cesta pravého posvěcení není tedy jen cesta poslušnosti, věrnosti a vytrvalosti, nýbrž cesta, na které člověk ztrácí z očí a myslí sám sebe proto, aby v něm byl vším Bůh sám. Tam potom i smrt ztrácí svou moc: „Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím“ četli jsme v úvodu bohoslužeb.

Chodit s Bohem není tudíž nedostižná odměna pro pár vybraných velikánů současná i dějin. Chodit s Bohem je spíš Boží dílo vysvobození skrze toho pravého Posvěceného, jež je nabídnuto nám všem. Na Enochovi, Noe či apoštolu Pavlovi vidíme, že to je možné i uskutečnitelné. Postní doba je vždy nová příležitost si to uvědomit a přijmout. Bůh to vše připravuje a koná, když nám dává odvahu skončit s vlastním zajišťováním se, skončit s budováním vlastních ochranných hradeb a začít se službou všem potřebným, která nemyslí a nepočítá, co jí to vynese. A že je jí potřeba všude, kam se podíváme, navzdory všem, kteří si myslí něco úplně jiného. Bůh to vše připravuje, když nám dává odvahu žít z jeho slova, z něho a v něm navzdory všemu co se kolem nás v tomto světě děje a vděčně přijímat, co nám dává a šířit to kolem sebe.

Modlitba – Pane Bože,

děkujeme, že nás vyvádíš z naší samolibosti i ješitnosti a učíš nás následovat tě na cestě pokory a trpělivosti, sebezapření a smíření. Prosíme, učiň si z nás nástroje lásky, pokoje, radosti, důvěry, odpuštění a pochopení pro druhé. Amen